

telse uheldige Henvisning til Pl. af 1751, hvilken Plakat er endeligt ophævet ved Anordning af 18. Marts 1776.

Mindretallet maa herefter anse det for sandsynligt, at Overenskomstudkastets og Protokollens herhenhørende Bestemmelser er affattet af begge Landes Delegerede og godkendt af den norske Regering og Storting ud fra Forudsætninger, der har vist sig ikke at være rigtige. Mindretallet har med Tilslutning fra de andre Mindretal henstillet, at man, forinden Bemyndigelse til Afslutning af Overenskomsten meddeltes af den danske Rigsdag, søgte denne Uklarhed fjernet ved en fornyet Forhandling. Efter den Enighed, der, som foran nævnt, under Forhandlingen har hersket om at ville beskytte den grønlandske Befolkning, skulde Udsigterne for et gunstigt Udfald af en saadan Forhandling ikke synes at være ringe. Denne Tanke har dog ikke fundet Tilslutning hos Flertallet.

Mindretallet har dernæst med Tilslutning fra de andre Mindretal og fra Dele af Flertallet søgt at fremkalde Klarhed over, hvorledes Regeringen agter at stille sig til Spørgsmaalet om Grænsedragningen, men den i saa Henseende af Regeringen afgivne Erklæring er efter Mindretallets Opfattelse ganske intetsigende.

Idet Mindretallet under Hensyn til Sagens særlige Karakter skal afstaa fra at gøre yderligere Argumenter gældende, der kunde anføres til Støtte for dets Opfattelse, skal det indstille, at den søgte Bemyndigelse for Regeringen ikke meddeles.

Et *Mindretal* (Povlsen og Zahle) ønsker lige saa vel som Flertallet at medvirke til at befæste og videre udvikle det venskabelige Forhold mellem Norge og Danmark, men Mindretallet kan ikke erkende, at den foreslaaede Overenskomst vil bidrage dertil. Mindretallet mener tværtimod, at Overenskomsten paa Grund af den Uklarhed, der præger den, rummer Fare for en Række fremtidige Uoverensstemmelser mellem de to Lande. Mindretallet maa ligesom Flertallet fastholde Dan-

marks Højhedsret over hele Grønland, saaledes som den gennem Udenrigsminister Ihlens Udtalelse i 1919 fandt Anerkendelse af den norske Regering. En Overenskomst, der virkelig skulde kunne befæste og videre udvikle det venskabelige Forhold mellem Danmark og Norge, maatte efter Mindretallets Mening have indeholdt denne Anerkendelse som sin klart udtalte Forudsætning. Dette har ikke kunnet opnaas, idet man fra norsk Side tværtimod erklærer, at man ikke anerkender Danmarks Højhedsret over Østgrønland, men betragter dette som Ingenmandsland. Mindretallet mener, at dette Spørgsmaal nu burde have været afgjort af en Voldgiftsret eller mellemfolkelig Domstol. En saadan Afgørelse havde begge Parter maattet bøje sig for, og det gode venskabelige Naboforhold vilde derved bedst bevares. At fastholde, at Overenskomsten vil sikre et saadant, er meget vanskeligt efter at have læst Forhandlingerne om Overenskomsten i det norske Storting, hvorunder det fra alle Sider hævdedes, at Overenskomstens Vedtagelse er kun en Begyndelse. Maalet er langt videregaaende norsk Indflydelse i Grønland, end Overenskomsten hjemler.

Efter Overenskomsten bliver Danmarks Stilling til norske Undersaatter, der mulig slaar sig ned paa Grønlands Østkyst, meget uklar. Fra norsk Side hævdes, at Danmark vel kan lovgive for Østgrønland, men ikke for dør levende Nordmænd, ligesom Danmark efter Overenskomstens Vedtagelse kun i Forbindelse med Norge kan træffe Bestemmelser angaaende Jagt og Fiskeri, der ogsaa skal gælde norske Statsborgere i Østgrønland.

Af saadanne Forhold vil der kunne opstaa de største Vanskeligheder i Forholdet mellem Norge og Danmark.

Medens Mindretallet saaledes ikke mener, at Overenskomsten med Hensyn til at skabe et godt Naboforhold mellem de to Folk vil svare til sin Hensigt, frygter Mindretallet i meget høj Grad for, at dens Vedtagelse vil kunne faa alvorlige Følger for Grønlænderne. Fra alle grønlandskyndige Danskes saavel som Grøn-